Lietas Nr. 11250025115
Lietas arhīva Nr. K19-0171-15/1

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Kuldīgā 2015.gada 3.decembrī

Kuldīgas rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese Anita Simsone
piedaloties prokurorei Dacei Kronbergai
izskatīja atklātā tiesas sēdē krimināllietu
/pers. C/, /personas kods/, apsūdzībā pēc Krimināllikuma 180.panta pirmās daļas.

Tiesa izskatījusi lietu

konstatēja

/pers. C/ izdarīja svešas kustamas mantas slepenu zādzību nelielā apmērā, un konkrēti:

2015.gada 26.aprīlī ap plkst. 06.50, būdams alkohola ietekmē, ejot Kuldīgā, pa Liepājas ielu un redzot, ka garām pabrauc sieviete ar velosipēdu, kura aizmugurē bija piestiprināts groziņš, kurā atradās melna rokassomiņa, nolēma izdarīt svešas, kustamas mantas slepenu nolaupīšanu (zādzību). Realizējot savu noziedzīgo nodomu, /pers. C/ panāca šo sievieti un atrodoties Kuldīgā, Liepājas ielā, starp kafejnīcu "Staburadze" un mūzikas skolu, tīši, slepeni, mantkārīgu tieksmju vadīts no groziņa izrāva – nozaga /pers. D/ piederošo melnas krāsas rokassomiņu, kurā atradās mobilais telefons Nokia, vērtībā par EUR 19, kurā bija ievietota AMIGO priekšapmaksas sarunu SIM karte, vērtībā par EUR 2 un nauda EUR 117 - viena EUR 50 banknote, divas EUR 20 banknotes, divas EUR 10 banknotes, kā arī EUR 7 metāla monētās un pēc zādzības izdarīšanas /pers. C/ aizskrēja Kuldīgas pilsētas bibliotēkas virzienā.

Tādējādi /pers.C./ar savām darbībām nodarīja cietušajai /pers. D/ mantisko zaudējumu par kopējo summu EUR 138.

Ar savām darbībām /pers. C/ izdarīja mazāk smagu noziegumu, kas paredzēts Krimināllikuma 180.panta pirmajā daļā.

Cietusī lietā pieteikusi materiālā kaitējuma kompensāciju EUR 139,71 apmērā un morālā kaitējuma kompensāciju EUR 170,29 apmērā.
Apsūdzētais savu vainu apsūdzībā pēc Krimināllikuma 180.panta pirmās daļas atzīst pilnībā, atzīst pieteikto materiālā un morālā kaitējuma kompensācijas apmēru.

Tiesas sēdē, apsūdzētais lūdza tiesu, pierādījumu pārbaudi tiesas izmeklēšanā neveikt, jo viņš savu vainu pilnībā atzīst. /pers. C/ paskaidroja, ka tiesas izskaidrotās procesuālās sekas pierādījumu pārbaudes neizdarīšanas gadījumā viņam ir saprotamas, proti, ka spriedums ir pārsūdzams tikai daļā par tiesas piespriesto sodu vai sakarā ar pieļautiem procesa pārkāpumiem.

Prokurors pievienojās apsūdzētā lūgumam un pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 499.pantu, lūdza tiesu pierādījumu pārbaudi neveikt.

Tiesa, ņemot vērā apsūdzētā lūgumu, prokurora viedokli, kā arī apstākli, ka tiesa sagatavojot lietu iztiesāšanai un pārbaudot lietas materiālus, ir pārliecinājusies, ka tie pilnībā apstiprina apsūdzētā vainu viņam inkriminētajā noziedzīgajā nodarījumā, nodarījuma kvalifikācija ir pareiza, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 499.pantu, nolemj pierādījumu pārbaudi tiesas izmeklēšanā neizdarīt, izņemot pārbaudīt tos lietas materiālus, kuri raksturo apsūdzētā personību.

Tiesa uzskata, ka ir pilnīgi pierādīts, ka ar savām darbībām /pers. C/ izdarīja nodarījumu, kas paredzēts Krimināllikuma 180.panta pirmajā daļā, par ko ir sodāms.
Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 527.panta trešo daļu, pierādījumu analīze un uzskaitījums spriedumā netiek norādīts.

Apsūdzētais pilnībā atzina cietušās pieteikto materiālā un morālā kaitējuma kompensācijas apmēru.
Kriminālprocesa 352.panta trešajā daļā noteikts, ka tiešos zaudējumus novērtē tajās cenās, ko izmanto apsūdzības apjoma noteikšanai.
Civillikuma 1635.pantā noteikts, ka katrs tiesību aizskārums, tas ir, katra pati par sevi neatļauta darbība, kuras rezultātā nodarīts kaitējums (arī morālais kaitējums), dod tiesību cietušajam prasīt apmierinājumu no aizskārēja, ciktāl viņu par šo darbību var vainot.
Civillikuma 2354.pants un 1775.pants nosaka imperatīvu pienākumu vainīgajam atlīdzināt nodarīto zaudējumu.

Ievērojot teikto un pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 350.pantu, 352.panta pirmās daļas 1.punktu, 353.panta pirmās daļas 2.punktu, Civillikuma 1635.pantu, no apsūdzētā par labu cietušajai /pers. D/ piedzenama materiālā kaitējuma kompensācija EUR 139,71 un morālā kaitējuma kompensācija EUR 170,29.

Nosakot soda veidu un mēru, tiesa ņem vērā apsūdzētā personību, noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas apstākļus,motīvus, u.c.

Saskaņā ar Krimināllikuma 7.panta trešo daļu, /pers. C/ izdarīja mazāk smagu noziegumu.

/pers. C/ agrāk nav sodīts (lietas 32.lapa).

Apsūdzētā paskaidrojumi apliecina, ka viņš šobrīd nestrādā, bezdarbniekos nav iestājies, dzīvo ģimenē un viņu uztur māte, kura uztur gan sevi, gan vēl trīs ģimenes locekļus. Ģimenei esot piešķirts trūcīgās ģimenes statuss.

Atbildību pastiprinoši apstākļi, saskaņā ar Krimināllikuma 48.panta pirmās daļas 12.punktu – noziedzīgais nodarījums izdarīts alkohola ietekmē.

Pamatojoties uz Krimināllikuma 47.panta otro daļu, ņemot vērā apsūdzētā attieksmi pret izdarīto, tiesa atzīst par atbildību mīkstinošu apstākli to, ka apsūdzētais izdarīto nožēlo un savu vainu atzīst.

Tiesa izvērtējot tiesā noskaidrotos apstākļus, uzskata, ka apsūdzētajam sods nosakāms piespiedu darba veidā.

Saskaņā ar Krimināllikuma 40.panta pirmo daļu, piespiedu darbs ir piespiedu iesaistīšana sabiedrībai nepieciešamajos darbos, ko notiesātais izcieš kā sodu, veicot dzīves vietas apvidū piespiedu darba izpildes institūcijas noteiktos darbus no pamatdarba vai mācībām brīvajā laikā un bez atlīdzības. Darbs, ko veic persona, kam piemērots piespiedu darbs, ir reāls darbs, kas rada jaunas materiālas vērtības un ir noderīgs sabiedrībai. Līdz ar to, tiesa uzskata, ka ar šādu soda veidu ir iespēja kompensēt ar noziedzīgu nodarījumu nodarīto apdraudēto interesi nevien konkrētam cietušajam, bet sabiedrībai kopumā, kā arī vienlaikus pierādīt, ka izdarītais likumpārkāpums tiek nožēlots un persona ir gatava mainīt savu līdzšinējo uzvedību.

Piespiedu darbu, tiesa atzīst par atbilstoši efektīvu, audzinošu un atbilstošu sodu apsūdzētajam, kura piemērošanai tiesa nekonstatē, nekādus objektīvus šķēršļus vai likumā noteiktus ierobežojumus, un kā sodu, kas ir personas brīvību neierobežojošs, tajā pašā laikā tas ir pietiekami reāls sods, lai sasniegtu kriminālsoda mērķi.

Krimināllikuma 40.pantā noteikts, ka piespiedu darbu kā pamatsodu nosaka uz laiku līdz 280 stundām.

Izvērtējot noziedzīgā nodarījuma apstākļus, to, ka noziegums bija vērsts pret gados vecu sievieti un nodarītā materiālā kaitējuma apmēru, tiesa uzskata, ka sods nav nosakāms tā minimālajā apmērā.

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 80.panta trešo daļu apsūdzētā aizstāvību realizēja aizstāvis /pers.O/, kuram saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 367.panta otro daļu, no valsts budžeta līdzekļiem par sniegto juridisko palīdzību samaksājami EUR 66,88.
Izvērtējot apsūdzētā sniegtos paskaidrojumus par viņa mantas stāvokli, tiesa atzīst to kā trūcīgu un pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 85.pirmās daļas pirmo punktu, 368.panta ceturto daļu, atbrīvo /pers. C/ no pienākuma segt procesuālos izdevumus par advokāta darba samaksu.

/pers. C/ drošības līdzeklis nav piemērots.

Kriminālprocesā arests mantai nav uzlikts.

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 511.pantu, 512.pantu, tiesa

nosprieda

/pers. C/ atzīt par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 180.panta pirmajā daļā un sodīt ar piespiedu darbu uz 140 (viens simts četrdesmit) stundām.

Piedzīt no /pers. C/ par labu cietušajai /pers. D/ materiālā kaitējuma kompensāciju EUR 139,71 (viens simts trīsdesmit deviņi euro un septiņdesmit viens cents) un morālo kompensāciju EUR 170,29 (viens simts septiņdesmit euro un divdesmit deviņi centi).

Samaksāt no valsts budžeta līdzekļiem aizstāvim /pers.O/ par sniegto juridisko palīdzību EUR 66,88.

Atbrīvot /pers.C./no pienākuma segt procesuālos izdevumus par aizstāvja darba samaksu.

Pilna sprieduma pieejamības diena tiek noteikta 2015.gada 17.decembris.

Spriedumu var pārsūdzēt vai protestēt tikai daļā par piemēroto sodu vai sakarā ar pieļautajiem procesa pārkāpumiem 10 dienu laikā no pilna sprieduma pieejamības dienas apelācijas kārtībā Kurzemes apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijai, sūdzību vai protestu iesniedzot Kuldīgas rajona tiesā.

Tiesnese A. Simsone